

ct

Allà on s'estimen els peixos

de

Emiliano Pastor i Adriana Bertrán

en col.laboració amb Ibai Abad Sisó i Amanda Delgado Aguilar

*Aquesta obra fou guanyadora del Premi Teatre Principal 2004
de Texts Dramàtics convocat per la Fundació Teatre Principal.*

*Fou editada per El Gall Editor a Pollença, 2006,
dins la col.lecció Fundació Teatre Principal de Palma*

(fragmento)

PERSONATGES

ERIK
HANNA
NIELS
LIM

Sala d'estar d'una casa aïllada, vora el mar. Alguns mobles han estat retirats fa poc; hi queden una taula, un gramòfon, un gran quinqué i algun seient. Una porta mena a l'exterior i a la vora hi ha una perxa amb roba d'abric. Dues portes duen cap a l'interior de la casa: una, a les habitacions, i l'altra, a la cuina i a l'estable. Hi ha una finestra, tancada, que dóna al mar.

La casa està situada en un fiord, a un quilòmetre d'un poble petit de pescadors.

Noruega, 1958. Comença l'estiu.

ACTE I

(Matí. Lim juga amb les figures d'un altar i Hanna escull la roba de casa que s'endurà, l'examina i la plega acuradament. De tant en tant, mira per la finestra.)

HANNA

No ve. Ja he posat i tret el te del foc quatre vegades. Deu ésser al poble, encara: esperant.

(Pausa.)

HANNA

Ai. Aquesta nit n'he sentit un altre, al mar...

(Pausa.)

HANNA

Ja hauria de ser aquí; ha sortit molt abans que et despertessis.

LIM

No dormia; estava desperta. Que sí. Bé, mig desperta, mig somiant... Però he sentit el grinyol de les portes de l'estable quan ha marxat l'Erik; això, sí.

HANNA

(preocupada): Encara hi ha neu dura al camí.

LIM

Hanna. No puc menjar una mica més? L'Erik no se n'adonà...

HANNA

No, Lim, no hi tornis. Has esmorzar més que ningú.

(Pausa.)

LIM

Pobra Gina.

HANNA

Es diu Cavall.

LIM

La mare sabia més que tu i li deia Gina.

HANNA

Cap mascle no es diu Gina.

LIM

Sap que l'abandonem? Quan la vaig anar a veure ahir, tenia els ulls apagats i no es movia. Em feia recordar la part trista de les coses.

HANNA

No l'abandonem. L'hem venut a bones persones, xata, ens oblidarà aviat.

LIM

Li he promès que escriuré sobre ella. (*Entusiasta:*) Mira, Hanna: aquests d'aquí també vindran, a la ciutat els faré "frotografies". (*A les figures de l'altar:*) Bon dia, Odin! Bon dia, Heimdall! (*Riu.*) Em sembla que dormen, encara.

HANNA

Tornaré a escalfar el te. Però haurà de tornar aviat o se si farà fum. Si l'Erik veu que t'enduus els ninots, s'enfilrà per les parets.

(Hanna surt cap a la cuina, deixant la porta oberta.)

LIM

Déus, son déus. Em sembla que allà els tonaré a pintar. Ja fa molt que els vam inventar amb la mama i estan vells. No crec que s'ho haguessin imaginat mai, que marxariem junts, jo i ells, a la ciutat. (*Fort:*) BON DIA! Ara sí que s'han despertat. (*Riu.*) No us podeu adormir aquí o la mar us engolirà! Hanna, els déus respiren sota de l'aigua, com els peixos? (*Riu.*) El gramòfon es quedarà aquí, oi, Hanna?

HANNA

(fort, des de la cuina): L'Erik diu que ja no val la pena reparar-lo; és d'abans de la guerra.

LIM

Oh.

(Pausa. Entra Hanna.)

LIM

Anirà a la mar, amb la mama... (*Trista:*) La muntanya s'ha enfadat amb nosaltres.

HANNA

Lim...

(S'abracen.)

HANNA

Et sabràs cuidar sola?

LIM

No estaré sola!: llegiré, escriuré, parlaré amb les persones!

HANNA

Ets boja. Quina vergonya.

LIM

A la ciutat els llocs tenen persones, no és com aquí. Segur que algunes no les arribaré a conèixer mai! A partir d'ara no serà per mi, que t'hauràs de preocupar.

HANNA

No, per sort. Serà estrany viure sense tu. Però tinc l'Erik. El meu Erik.

LIM

Les foques també es casen. Jo, durant l'hivern, podré sortir de casa: la mama em va explicar que il·luminen els carrers tot el dia, i no es gelen les portes.

HANNA

A mi m'agraden els hiverns d'aquí. Si sol sol no surt de casa, jo tampoc. Està tranquil, el mar. Els icebergs són lluny d'aquí, oi? Aquesta nit he tornat a sentir com se'n desprenen trossets. Tu no, oi? No entenc per què el camí ha de passar tan a prop del mar.

LIM

Demà marxem, Hanna. *(Registra l'estança com si busqués quelcom.)*

HANNA

Sí. No sé si sabré... no ho sé. Enyoraré l'armari fosc. L'Erik no el vol; és massa pesant, diu. Però me'n farà un de millor. D'aquí a uns mesos ens caldran més calaixos, més lleixes; fins i tot un bagul! *(Mirant-se el ventre, amb esperança:)* I tindran la roba sempre neteta, sense olor de peix. Ni de sal. Dona'm aixó.

LIM

No! Sóc de sucre, estic salvada.

HANNA

És impossible que deixis de remenar?

LIM

Ho he de fer, Hanna. No vul que hi hagi cap objecte ni secret d'aquesta casa que els ulls de la mare hagin vist i els meus, no. Les meves mans d'han d'endur el tacte dels records; perquè la mare va perdre el tacte dels seus. La mar les pren, aquestes coses.

HANNA

Vaig a treure el te del foc.

LIM

Hanna. Hi ha peix començat a la cuina. Gràcies!

(Surten Hanna i Lim cap a la cuina. Entra Niels per la porta de l'exterior. Duu una maleta d'home de negocis i una de viatge. Les deixa a terra i s'escalfa les mans i la

cara. L'espai l'emociona. S'apropa al gramòfon i veu que està espatllat.)

HANNA

(des de dins:) Xato, de seguida està calent el te, ara mateix te'l porto; he d'afegir-hi una mica d'aigua perquè, com que no venies, hi ha una part que s'ha fer... *(Hanna entra duent una tovallola humida i calenta.)* ...fum.

(Pausa.)

NIELS

Hanna.

HANNA

Niels. Ets tu?

NIELS

Sí.

HANNA

Has vingut...?

(Pausa.)

NIELS

Hola, Hanna.

HANNA

Com és...? Lim, mira.

(Entra Lim menjant un tros de peix. Sorpresa. Niels li obre els braços i ella s'hi llança, eufòrica.)

LIM

Niels! *(Durant l'abraçada:)* Niels-Niels-Niels-Niels-Niels-Niels, Niels!

(Acaben l'agraçada)

LIM

Oh Niels! Ai...

NIELS

Com estàs?

LIM

Què fas aquí? Com és que has tornat?

NIELS

Com esteu? Esteu bé tots?

HANNA

(*atordida:*) Sí... I tu?

LIM

Sí! Ets aquí! Ets aquí! (*El torna a abraçar.*)

HANNA

Ai, Déu meu... Lim, para, que l'ofegaràs.

LIM

Hanna, tu t'ho pots creure? Encara dec dormir!

HANNA

Diria que no. (*A Niels, allargant-li la tovallola calenta:*) Com has vingut fins aquí? Has canviat molt; sembles... no ho sé, d'allà.

NIELS

Vaja. Gràcies. On és, l'Erik?

LIM

Ai! Li encantarà veure't!

HANNA

És al poble a buscar unes coses per embalar.

LIM

Els quatre.

NIELS

(*feliç:*) Els quatre. HI ha anat amb la... la...

LIM

La Gina!

NIELS

Encara viu.

LIM

És clar. (*A Hanna:*) Veus? La Hanna en diu Cavall.

HANNA

Perquè és un cavall. Un mascle.

LIM

I per què has tornat?

NIELS

(*Per l'abric*): És moll.

LIM

Has vingut per quedar-te? Ens fan marxar; desallotgen el fiord; demà vénes a buscar-nos.

NIELS

Ho sé. Si no, no hauria vingut.

(*Pausa tensa.*)

Però no he acabat d'entendre què ha passat exactament.

LIM

"Excés de temperatures". Tenim la carta, si la vols veure.

NIELS

He llegit que hi va haver algun accident...

HANNA

Sí, el vaixell *Freia*. Espantós.

LIM

Va ser la mar, que sempre s'hi torna... Va caure un tros molt gran d'un iceberg; i la mar, ressentida, amb ones i ones va fer esfonsar-se el vaixell i va trencar un tros del moll. I va morir el senyor que sabia què somiaven les foques, saps? Abans d'anar-se'n a pescar, jo li deia sempre que records per la mama; però per si la veia des del vaixell. Jo no volia que ell també morís... I ara li deu donar records personalment allà on hi ha sorra sota de l'aigua. Allà on s'estimen els peixos.

NIELS

I per això heu de marxar?

HANNA

No, ens fan marxar perquè les plaques de gel de la muntanya rellisquen cap a la costa i ho arrossegaran tot cap al mar.

LIM

La mama deia que les glaceres són els ulls enormes de la terra, i que el sol els fa plorar llàgrimes que fan rierols i que nosaltres recollim. La glacera va tant a poc a poc que sembla que no avanci... Com l'agulla petita del rellotge, saps? Que no s'atura mai. Li és igual si t'enrabies o te n'oblides. I ara les muntanyes es quedaran cegues... Ploraran tant que s'ho enduran tot.

NIELS

Ho sento. Sap creu, que això... Al mar? Semblava que duraria sempre.

HANNA

Sí.

LIM

Però ens han avisat; hem tingut molta sort. A la mama ningú li va dir que la mar la desitjava.

(Pausa.)

NIELS

Les notícies regionals estan tan pèsimament redactades.

HANNA

Com has vingut?

NIELS

He deixat el cotxe a Oslo. N'he llogat un per venir.